

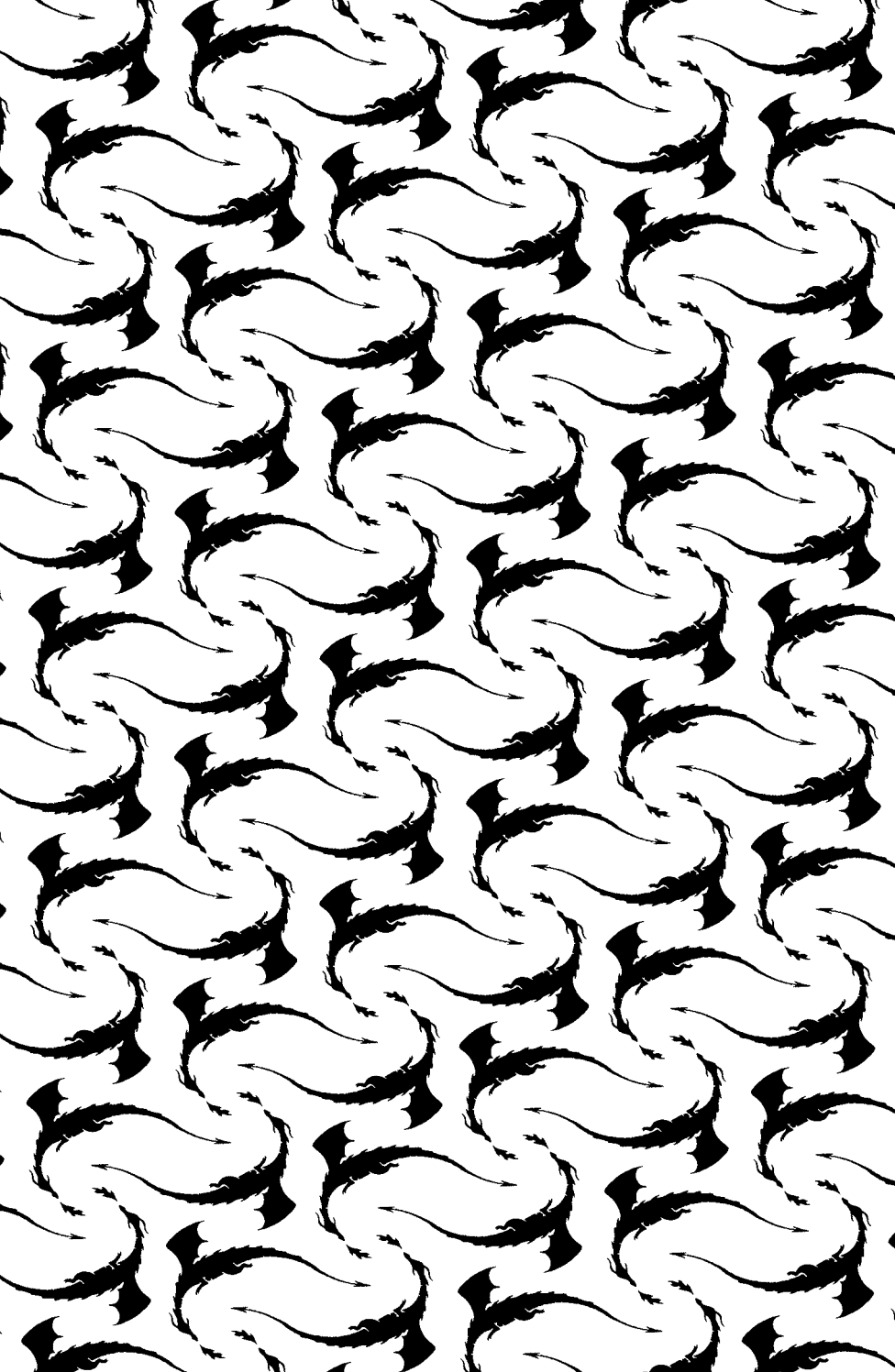
neSKUTEČNÝ

SVĚT

JENNY
MCLACHLANOVÁ

bambóok

bamb**oo**k

neSKUTEČNÝ SVĚT

JENNY
MCLACHLANOVÁ

*Pro moje holky,
které nikdy nepřestaly věřit
v (Ne)skutečný svět – Ryk*

MOŘEJKA

OSTROVSTROVÍ

ZAŠMODRCHANÝ

RYK

KONEC →

LES

VRANÍ
HNÍZDO

ŠPATNÁ
STRANA

ŽALÁŠ

Róza
a Antun

KAPITOLA 1

U dědy na půdě je čaroděj.
Sedím na zahradě, dívám se do okna půdy a jasně vidím tu tmavou siluetu, co stojí přímo za sklem. Štouchnu do své sestry. „Podívej, Rózo. Copak nevidíš ten špičatý klobouk?“

Róza přejeđe palcem po displeji telefonu. „Žádný čaroděj na půdě není, Arture. A nech mě být. Nemám čas.“

Nakouknu jí přes rameno a vidím, že zrovna lajkuje něčí fotku pudlíka. Podívám se zpátky do okna, ale ten divný stín je tam pořád. Sleduji očima obrys ramen, hlavy a klobouku se špičkou trochu nakřivo a snažím se vymyslet, co to tedy může být... Že by odraz stromu? Nebo nějaké haraburdí, co tam děda zahodil?

Pak uvidím něco, z čeho mi naskočí husí kůže: sklo je zamlžené malou bílou skvrnkou – jako od teplého dechu. Pevně zavřu oči a protřu si je dlaněmi. Když je zase otevřu, skvrnka je pryč. Nervózně se usměju. Mamka pořád říká, že mám přebujelou fantazii.

„Nejspíš to bude ten nafukovací kostlivec,“ odtuším, „ten, co ho děda koupil na Halloween, a ten klobouk by mohl stát na truhle s kostýmy –“

„Buď už zticha, Arture,“ okřikne mě Róza. „Rušíš mě.“

S povzdechem nechám sestru sestrou a začnu se procházet po zahradě. Odloupnu ze stromu kousek kůry, kopnu dřevý kopačák do křoví a zhoupnu se na větvi. Ťuk, ťuk, ťuk, Róza se zabývá jen mobilem. Seskočím na zem a podívám se do okna půdy. „Pořád tam je,“ hlásím.

„Arture!“ okřikne mě Róza. „Dáš už mi s těmi čaroději pokoj? Já si s tebou nebudu hrát!“

Zaúpím a plácnu sebou na záda do trávy. Mamka s taťkou každé léto odjedou kempovat a nechají nás u dědy. Bývalo to báječné. Róza a já jsme si celý týden mohli dělat,

co jsme chtěli – stavět bunkry, plavat v moři, jíst třikrát za den cereálie –, ale co Róza dostala ten telefon, začala s ní být příšerná nuda.

„Jam-pam-pam...“ Děda vychází z kůlničky, ze snědé tváře mu svítí šedé vlasy a vousy. Zazubí se na mě a začne rezavými zahradnickými nůžkami prostřihávat keř.

„Dědo, ty jsi dával na půdu nějakou figurínu?“

Zasměje se. „Já určitě ne, kamaráde.“

Obrátím se zpátky k Róze. Přece do toho mobilu nemůže zírat celý den. „Co kdybychom se na tu půdu podívali? A pak můžeme jít chytat kraby k molu.“

„Ne.“

„Zahrajeme si ping-pong?“

„Ne.“

„Tak půjdeme do herny a budeme si hrát na piráty a kouknem se, jestli v automatech nezůstaly nějaké zapomenuté peníze.“

Zděšeně zakrouťí hlavou. „To ani náhodou!“

„Ale vždyť tě to vždycky bavilo.“

„Tebe to vždycky bavilo, Arture. Já s tebou jen chodila.“

Pak najednou Róza vyskočí a schová telefon do kapsy. Na trampolíně na vedlejší zahradě se totiž objevila Zita Braunová, dědečkova sousedka.

Zita Braunová je naprosto příšerná osoba, ale Róza ji úplně uctívá, protože je jí třináct, takže o dva roky víc než nám, a má svůj vlastní kanál na YouTube, který se jmenuje *FantaZita!*

Róza se vyškrábe na popelnici na kolečkách a nakloní se přes zeď. „Ahoj, Zito!“

„Co to máš *propána* s vlasy?“ zavřeští Zita, stoupne si ke zdi k Róze a začnou si spolu šeptem něco povídat, přičemž se každou chvíli dívají svým směrem.

„Arture?“ zavolá na mě Róza. „Cože jsi to viděl na půdě?“

Zaváhám. Usmívají se a čekají, že řeknu nějakou pitomost, a tak odpovím: „Nějaký stín.“

„Jasně, ale jak ten stín *vypadal*?“

„Jako čaroděj,“ zamumlám a ty dvě vybuchnou smíchy. Cítím, jak mi hoří tváře, a ukážu na okno. „Já jsem si to nevymyslel! Tak se podívejte!“

A ony se opravdu podívají, ale Róza zavrtí hlavou. „Není tam vůbec *nic*, Arture!“

„Ale...“ začnu protestovat, ale potom si uvědomím, že má pravdu. Okno je najednou jen světlý prázdný čtverec. „Musíš si stoupnout na správné místo,“ prohlásím a přešlápnu z nohy na nohu. „Aby se ve skle neodráželo sluníčko.“ Ale ať dělám, co dělám, tu siluetu už nevidím.

Zita se naposled zahihňá a řekne, že už musí jít. „Stav se později, Rózo. Můžeš si vyzkoušet moji trampolínu.“

„Vážně?“ vyhrkne Róza. „Díky!“

Zita zmizí v domě a Róza seskočí z popelnice.

„Vážně?“ napodobím ten její rozplizlý tón. „Díky!“

Róza mě bleskurychle popadne za nohy a já se rozplácnu na zem. Róza je dobrá v ragby... ale já se zase umím

báječně kroutit. Svíjím se jako had a snažím se vysvobodit, ale Róza mě drží jako ve svěráku.

„Pusť mě!“ vykřiknu.

„Až slíbíš, že mě přestaneš otravovat!“

„Přestanu tě otravovat,“ marně se ji pokouším odkopnout, „až s tebou přestane být taková nuda, což asi nebude nikdy!“

Róza ještě přitlačí, takže už přestávám cítit nohy. „Čerpám,“ pronese pomalým, hlubokým tónem. „Čerpám... Čerpáám...“

Tohle jsme spolu dřív taky dělávali – předstírali jsme, že můžeme vysát z toho druhého všechnu energii, když ho chytíme a nepustíme. Róza už to snad celé roky neudělala, ale musím přiznat, že to pořád překvapivě funguje. Nohy mám slabé a těžké jako dva kusy betonu.

„Vy dva!“ Rozhlédneme se a zjistíme, že nad námi stojí děda. „Nechci vás rušit ve hře, ale možná by vás zajímalo, že na půdě na vás čeká překvapení!“

Vyskočíme na nohy.

Já věděl, že jsem tam nahoře něco viděl. A dědova překvapení jsou přímo legendární. Vyrobil pro nás domek na stromě, šlapací auta se svítícími světly, a dokonce vor, který jsme si vzali na řeku. Takže ať nám na té půdě připravil cokoliv, vsadím se, že to nějak souvisí s tím čarodějem!

„Budu první!“ křiknu a vyřítím se k zadním dveřím. Ale urazím jen tři kroky, než mě Róza předběhne. Strčí mě do ramene a zakřičí: „Počkám na tebe, šneku!“

Snažím se přimět svoje krátké nohy, aby běžely rychleji, ale Róza je v běhání tak skvělá a odčerpala mě tak důkladně, že ji nemám šanci dohnat. A tak jí místo toho začnu nadávat. Křičím za ní nadávku, o které vím, že ji nesnáší ze všech nejvíc, a křičím ji za ní celou cestu přes dům a nahoru po schodech.

„Vypadáš jako já! Vypadáš jako já! Vypadáš jako já!“

KAPITOLA 2

„Páni...“ vydechnu, když zastavím ve dveřích půdy. Nebyl jsem nahoře už celou věčnost, ale je tu ještě větší nepořádek, než si pamatuju. Celá podlaha je až po kolena pokrytá pytli a krabicemi a všude jsou rozházené hračky. Povalují se tu rozbitá kola, v rohu je nacpaná kánoe a pod hromadou peřin vidím vykukovat starý gauč. Prostě je tu neuvěřitelný binec, ale já jsem v tom zaprášeném, zaneřádném skladišti ve svém živlu. Tady jsme si s Rózou vždycky hrávali – byly to ty nejlepší hry a trvaly celé hodiny.

„Já žádné překvapení nevidím,“ konstatuje Róza, která nakukuje za starý gauč.

Moje oči putují rovnou k oknu. Čekám, že uvidím nafukovacího kostlivce, hromadu krabic... jenže ono tam není vůbec nic. Na chvíli mě to zklame – byl jsem si tak jistý, že to dědovo překvapení nějak souvisí s čarodějem –, ale pak zklamání vystřídá nepříjemné šimrání strachu, protože já jsem si *jistý*, že jsem tam nahoře něco viděl.

V tu chvíli dorazí se sípáním dědeček. „Tak co tomu říkáte?“ zeptá se.

Odlepím oči od okna. „My nemůžeme nic najít.“

Děda se rozesměje a rozhodí ruce: „To proto, že stojíte přímo v tom!“

Róza zamrká. „Jak to myslíš, dědo?“

„Tahle *půda* je vaše překvapení. No není úžasná?“

Róza a já se na sebe zmateně podíváme. Děda už provedl pěknou spoustu podivností – třeba si jednou na Vánoce obarvil vousy nazeleno –, ale ještě nikdy nám nedal půdu jako dárek.

Dychtivě se na nás dívá. „Líbí se vám?“

Přikývnu. „Jo, je to vážně... překvapení.“

Róza není tak zdvořilá jako já. „To má být nějaký vtíp, dědo?“

Děda vykročí po zaneřádné místnosti a odkopává věci, co mu přijdou do cesty. „Já vím, že zatím nevypadá nic moc, ale jakmile ji vyklidíte, udělám vám tady dokonalý pokojíček. Tamhle dám televizi, vyměníme gauč, do rohu dáme popkornovač. Cokoliv budete chtít. Bude to tady jen vaše!“

Představím si, jak to bude báječné, a usměju se. Dokonce i Róze se rozsvítí oči, čímž poruší svoje pravidlo číslo jedna, a sice nedat nikdy najevo, že ji něco zaujalo. „Vždycky jsem chtěla pořádný pokojíček,“ prohlásí. „Ne jen takový bunker, jaké jsme si s Arturem stavěli z klacků a dek. A můžeme tu mít sedací pytle!“

Děda se zasměje. „Ve tvaru hamburgerů?“

A teprve v tu chvíli mi dojde, co to děda právě řekl. „Počkej. Jak jsi to myslel, jakmile ji vyklidíte?“

„No jen se podívej kolem sebe! Jak tu můžu udělat přepychový pokojíček, když je tu tolik harampádí?“ Postrčí kymácející se stoh krabic. „Rád bych vám pomohl, ale nemůžu, vždyť víte, že mám astma.“ A jako by to chtěl dokázat, ohne se v pase a začne hrozně kašlat.

„Inhalátor,“ řeknu a on poslušně vytáhne tu věcíčku a nadechne se z ní.

„Žádný strach,“ prohlásí bezstarostně a zase se narovná. „Takže až bude půda vyklizená, můžeme ještě do konce týdne vymalovat.“

Róza zasténá. „Musíme, dědo?“

V tomhle jsem s Rózou zajedno. Už za týden máme nastupovat na Langovu akademii – obrovské gymnázium plné velkých, strašidelných dětí a pravidel jako nemluvit na chodbách – a teď máme strávit poslední dny svobody domácí prací.

„Musíte, pokud chcete pokojíček,“ odpoví děda. Pak popadne hromádku komiksů a zamíří ke dveřím. „Budu v kůlně.“

Chvíli s Rózou jen tak stojíme a rozhlížíme se po tom bojišti. Pak se Róza chopí dřevěného pravítka – které je z nějakého záhadného důvodu obalené alobalem – a začne vyznačovat hranici přesně uprostřed haraburdí. „Tohle je moje půlka,“ prohlásí a zahodí pravítko do té plnější

poloviny půdy, „a tahle je tvoje.“ Pak otevře kredenc a začne z něj vytahovat knížky. Po chvíli dodá: „Žádní čarodějové tu nejsou, Arture.“

S povzdechem popadnu nějaký pytel a začnu do něj cpát výtisky magazínu *National Geographic*.

Vtom Róza zalapá po dechu. „Počkej... možná jsem jednoho našla!“

Nevydržím to a podívám se.

Róza se chechtá a ukazuje mi velkou zaprášenou knihu. „Ne, promiň. Není to čaroděj. Je to francouzský slovník.“

Vrátím se ke svým časopisům. Něco mi říká, že dneska bude hodně dlouhý den.

KAPITOLA 3

Róza se rozhodla, že všechno nejdříve vynosíme na zahradu, než roztřídíme, co půjde na skládku a co do charitativního obchodu, a její nejoblíbenější frázi se brzy stalo: „Pohni kostrou, Arture!“ Ale je těžké pohnout kostrou, když je tu taková spousta super věcí, co si člověk může prohlížet.

Objevím tu kouzelnickou sadu, povlak od polštáře plný figurek pirátů, dokonce čarodějnický klobouk posazený na opřeném veslu. Napadne mě, jestli to nemohlo být to, co jsem viděl v okně, ale veslo stojí úplně na druhém konci pudy. Ze zahrady jsem ho vidět nemohl.

Nasadím si klobouk a začnu se nenápadně plížit k Róze, že ji vylekám, ale ona se jen znuděně otočí, přimhouří oči a řekne: „Nemíval jsi jednou imaginárního kamaráda, co byl čaroděj?“

Má pravdu, míval. Jmenoval se Čanindža a byl tajuplný a trochu magický.

„To byl ale čaroděj-nindža, Rózo. To je velký rozdíl.“

Usměje se. „A stojí teď vedle tebe, Arture, a šeptá ti něco do ucha?“

Jakmile to řekne, začnu mít pocit, že by vedle mě klidně někdo *mohl* stát, a musím se přemáhat, abych se nepodíval. Róza se vrátí ke svým knížkám a já se nenápadně rozhlédnu po půdě a můj pohled se zastaví v těch nejtmaavších koutech. „Pohni kostrou, Arture!“ štekne Róza.

Když Róza popadne další pytel a vleče ho dolů, rozhodnu se pustit do té truhly s kostýmy. Naberu z ní plnou náruč hadrů a hodím je na podlahu. Zrovna se chystám rozmotat spleť umělých vousů a paruk, když uvidím na dně truhly plechovou krabici od čokoládových bonbonů.